

LBRIS

We know
books

Adriana Gurău

Aventuri în Satul de Turtă Dulce

E I K O N

București, 2025

Capitolul 1

Șoriceii se mută în satul de Turtă Dulce / 5

Capitolul 2

În care Pofticiosul rămâne fără saltele și face cunoștință cu Bruno, câinele paznicului / 19

Capitolul 3

Sau cum a ajuns Pofticiosul să se împrietenească cu Guguștiucul Somnoros / 35

Capitolul 4

În care prietenii noștri ticluiesc un plan / 57

Capitolul 5

În care vedem că socoteala de acasă nu se potrivește întotdeauna cu cea din târg / 73

Capitolul 6

Sau o nenorocire nu vine niciodată singură / 99

Capitolul 7

În care Guguștiucul Somnoros are alt plan nebunesc / 111

Capitolul 8

În care se dovedește ca noaptea toate pisicile sunt negre / 131

Capitolul 9

În care avem de-a face cu niște pisoii tare, tare neastâmpărați / 143

LBRIS

We know
books

Capitolul 10

În care facem cunoștință cu niște personaje remarcabile, iar șoriceii se dovedesc foarte uniți / 153

Capitolul 11

În care se decernează premiul pentru cea mai frumoasă căsuță, iar șoriceii organizează un bal / 175

LIBRIS

We know
books

Capitolul 1

Șoriceii se mută în satul de Turtă Dulce

A fost odată ca niciodată, pentru că dacă n-ar fi nu s-ar povesti, un oraș în care toată lumea era fericită când venea iarna. Nu conta dacă zăpada era de doi metri sau frigul punea țurțuri de gheață sub streșinile caselor; odată cu venirea iernii locuitorii aceluia oraș de abia așteptau să meargă la schi sau la săniuș și zâmbeau tot timpul.

În fiecare iarnă, întreg orașul se pregătea de sărbătoare. Atmosfera festivă se simțea și în serele Grădinii Botanice, unde se împodobeau în fiecare an câte un brad frumos, plin de globuri și jucării, iar în jurul lui se așezau căsuțe din turtă dulce. An de an tradiția a continuat până când căsuțele, făcute de elevii școlilor generale din tot orașul, au devenit atât de sofisticate și colorate, formând un adevărat sat, ce se întindea și în încăperile alăturate, în Grădina Japoneză ori Pădurea Tropicală.

- Chiar așa, un adevărat sat, spuneau bunicii, care își aduceau nepoții, în timpul vacanței de iarnă să vadă trenulețul care circula în jurul satului, printre dealuri, văi și tunele.

- E un adevărat sat, spuneau și nepoții, care nu conțineau să se minuneze, admirând zidurile de pișcoturi, turnurile de bomboane și ferestrele din biscuiți, drumurile din ciocolată, brăduții de jeleu.

De multe ori părinții care își însoțeau copiii la Grădina Botanică priveau cu încântare măiestria

micilor constructori, uimiți de creativitatea lor. Îndrăgostiții își dădeau întâlnire în Grădina Botanică, iar directorii școlilor generale din oraș organizau excursii, laudându-se tuturor cu creațiile propriilor lor elevi. Frații mai mici ai acestora erau cei mai încântați de astfel de excursii, alergând de la o casuță la alta, neștiind unde să privească mai întâi.

– Uite drumul pavat cu bucăți de ciocolată, care duce la fântâna de ciocolată, spunea un copil.

– Dar patinoarul de zahăr ars l-ați văzut? întreba un altul.

– Ba mie îmi place cel mai mult clădirea Poștei, cu turnurile ei din conuri de înghețată și ziduri din biscuiți șprîțați. Dacă aș fi un pitic acolo mi-ar place să locuiesc.

Oricare ar fi fost discuția, nimeni nu bănuia că satul avea de fapt locuitori. Aceștia erau șoriceii care în restul anului își petreceau timpul în subsolul Grădinii Botanice, sub țevile de căldură și de apă caldă. În fiecare an Înteptul, conducătorul șoricelilor din Grădina Botanică, îl trimitea în recunoaștere pe Iuțilă, cel mai rapid dintre șoriceii, să găsească planurile Satului de Turtă Dulce, pe biroul directorului, un bărbat miop și rotofei, căruia îi plăcea nespuse de mult ciocolata. Noaptea, se întâlneau cu toții în sala de ședințe și studiau planurile, pentru a se familiariza cu locurile.

Ca în fiecare an, Înteptul ținu și anul acesta o ședință cu toată șoricimea, expunându-le cu de-amănuntul care casă aparținea cărei familii și cum avea să se desfășoare mutarea. Pentru o lună și jumătate toți șoriceii luau în primire casele de turtă dulce, astfel încât aveau impresia că se mutau direct într-o poveste.

Tot ca în fiecare an, Înteptul rosti discursul lui obișnuit, amintindu-le șoricelilor să aibă grijă de căsuțe și de împrejurimi, pentru că, dacă neamul șoricesc își desfășura activitatea noaptea, în timpul zilei locul era plin de vizitatori, în special de copii și în plus, chiar înainte de Crăciun, avea să se desfășoare tradiționalul concurs pentru cea mai frumoasă casuță de turtă dulce.

Pofticiosul, nepotul Înteptului, știa pe dinafară discursul unchiului său și de aceea se așezase undeva în spate, ronțâind cu poftă o bucată de ciocolată uitată pe biroul domnului Rotofei și așteptând ca totul să se termine ca de obicei, cu suc și prăjituri. Spera să-și facă curaj să o invite la film pe Grațioasa, o frumoasă șoricioaică, pe care o iubea în secret.

Pe lângă festivitățile care îi plăceau nespuse Pofticiosului, alt lucru care îl făcea să aștepte anotimpul alb cu nerăbdare era faptul că bucătăria Grădinii Botanice era întotdeauna plină cu brânzeturi, prăjituri și fructe, însă el, spre deosebire de prietenii lui, care se

îndopau cu brânză, se ducea drept la dulciuri. Ce-i drept, în lipsa acestora se mulțumea și cu brânzeturi. De fapt, nimic nu îl încânta mai mult pe Pofticios decât vederea unei mese întinse, plină cu bunătăți. Era în stare să facă avioane și bărci de hârtie cu care să navigheze pe lacuri de supă sau să zboare dintr-o încăpere în alta ca să ajungă la bucatele dorite. Putea să devoreze bucăți întregi de pâine și îi plăcea nespun să bea ciocolată caldă, cu paiul. Era atât de pofticios încât nici o primejdie nu îl speria într-atât încât să renunțe la o masă bună, iar printre șoriceii circula chiar vorba că odată fusese chiar pe cale să fie prins de bucătăreasa cantinei, în timp ce se delecta cu o bucată de camembert și că s-a ascuns într-un morman de chiftele de unde era cât pe ce să fie prins în furculița domnului Rotofei. Din fericire acesta purta ochelari și probabil că nici astăzi nu își explică cum de chifteaua pe care voia să o mănânce a sărit dintr-o dată din farfurie, ca o minge și s-a rostogolit până în colțul cel mai îndepărtat al încăperii.

- Nu uitați, spunea Înțeleptul, că trebuie să fiți cu ochii în patru, până învățați toate drumurile din sat și în special nu neglijați regula de bază, care este...

- Să nu ronțaim căsuțele, indiferent cât de poftă ne-ar fi, răspunseră șoriceii în cor, știind lecția din anii trecuți.

- Exact, preciză Înțeleptul, mângâindu-și bărbuța și căutându-și din ochi nepotul.

Pofticiosul, simțind ochii unchiului ațintiți asupra lui, îndesă toată ciocolata în gură și dădu din cap aprobator.

- Atenție, spuse Înțeleptul, ca în fiecare an, vom începe cu magazinele și apoi cu celelalte case. Ca și în anii trecuți restaurantul revine celor două surori Polonic, care ne-au încântat de-a lungul anilor cu delicioasele lor mâncăruri. Aveți vreo întrebare?

- Restaurantul e la fel de mare ca în anii trecuți? se auzi vocea subțire a Linguriței, cea mai tânără dintre cele două surori, botezate așa pentru că purtau la brâu, atârnat de șort, un set format dintr-o lingură, cuțit și furculiță.

- Cred că e puțin mai mare. Același copil o face de ani de zile. La anul, cred că va trece în clasa a cincea și atunci probabil că o va face altcineva.

Surorile Polonic părrură încântate, iar cea mare, Furculița, bătu din palme și întrebă când se pot muta.

- Trebuie să ne apucăm de gătit imediat, preciză ea. Doar vin sărbătorile.

Înțeleptul își stăpâni un zâmbet. Era un mare admirator al mâncărilor făcute de surorile Polonic, însă nu-și putea arăta sensibilitatea în fața supușilor săi. Cel puțin nu acum, când aveau alte probleme mai importante.

LIBRIS | We know books

– Imediat ce terminăm repartiția căsuțelor. Mutarea va dura ca de obicei, trei zile, iar voi sunteți printre primii care se vor muta.

Toată lumea păru mulțumită. Câțiva discutau în sală, amintindu-și de mutările din anii trecuți. Cu un an în urmă, Pofticiosul se oferise să-i care valiza Grațioasei și nu știu cum făcu, dar o pierduse. Odată cu ea se pierduseră și cele mai frumoase rochii ale ei, care de atunci nu a mai vorbit cu el. Timp de un an de zile Pofticiosul a încercat de nenumărate ori să o împace, fără nici un rezultat. Aproape nici nu mai îndrăznea s-o abordeze, deși voia să mai facă o ultimă încercare și s-o invite la cinema. Însă cum să-i vorbească? Era în partea cealaltă a camerei, iar între ei, câțiva șoricei care nu mergeau încă la școală, se jucau de-a v-ați ascunselea sub biroul directorului, domnul Rotofei. Alții preferaseră să se cațere pe draperiile de catifea și să penduleze atârnați de șnurul jaluzelelor. Grațioasa părea că se amuză de giumbușlucurile prichindeilor.

– Fiți cuminți copii, șopteau părinții, încercând să nu piardă o vorbă din discursul Înțeleptului.

Acesta, la rându-i, își roti privirea prin încăpere, zâmbind mulțumit. Supușii lui erau fericiți, duceau un trai îndestulat și nu își puteau dori nimic mai mult. Își mângâie muștii și continuă:

– Gara, după cum știți, îmi revine mie, pentru că sunt singurul care știe cum să opereze trenulețul, iar anul acesta în special, sunt trei linii de cale ferată, un tunel și câteva poduri. Poșta, ca de obicei, revine nepotului meu, Pofticiosul, care, în calitatea lui de poștaș trebuie să ducă și să aducă vești dintr-o parte în alta a satului.

– Am o întrebare, ridică mâna Pofticiosul vorbind cât mai tare ca să-l audă Grațioasa. Anul trecut Poșta era în Grădina Japoneză și era foarte dificil să ajung dintr-un capăt al satului în celălalt în timpul unei singure zile. Pentru că, să nu uităm, căsute sunt și în Pădurea Tropicală, și în cea Japoneză. Plus cele din jurul bradului.

– Pofticiosule, în fiecare an pui această întrebare și tot ca în fiecare an îți răspund că dacă ai nevoie de ajutor, ți-l vom da. Anul acesta Poșta e plasată în vârful dealului, chiar lângă brad. Însă, spre deosebire de alți ani, ai la dispoziție o mașinuță ca să te poți deplasa dintr-o parte în alta. Ca să nu mai vorbim de tren pe care l-ai folosit în anii trecuți, nu-i așa?

– Păi, unchiule, dar anul trecut am avut pană de curent în Pădurea Tropicală, ții minte? Când a trebuit să sar din tren și a fost cât pe ce să mă vadă paznicul...

Înțeleptul ridică mâna, întrerupându-l. Câțiva șoricei, printre care și Grațioasa, începură să râdă, amintindu-și cum Pofticiosul își prinsese hainele în ușa trenului, fugind, la

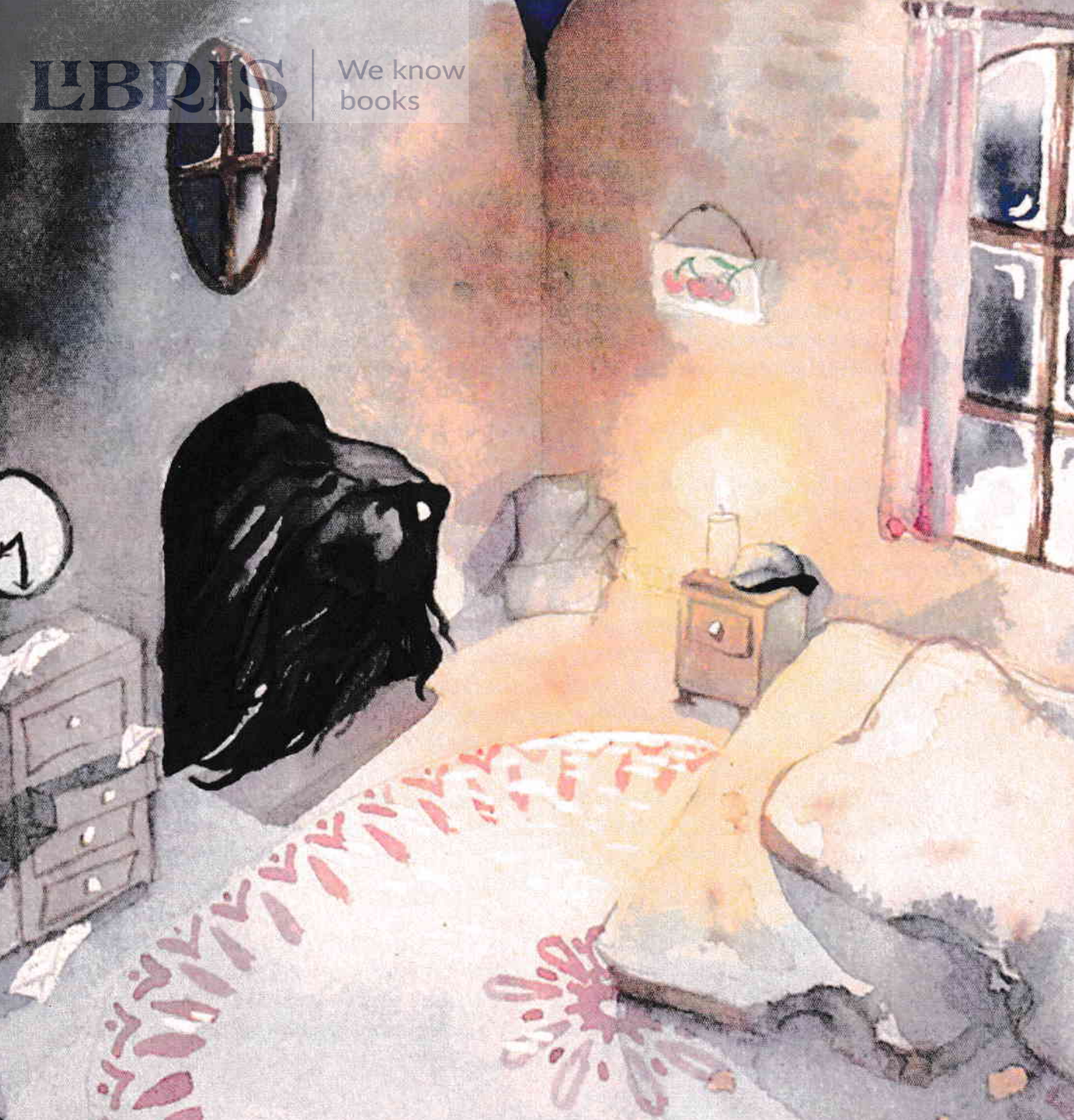
apropierea paznicului, numai în izmenețele albastre cu buline care se asortau cu papionul lui de poștaș. Biata Chițibușa, croitoreasa satului, lucrase o noapte întreagă să-i facă o altă jachetă.

– Acestea sunt detalii pe care le putem discuta mai târziu, dragul meu. Deocamdată trebuie să ducem la bun sfârșit repartizarea căsuțelor, astfel încât toată lumea să știe ce are de făcut. Dacă nu mai sunt întrebări aș sugera să continuăm cu căsuțele din imediata vecinătate a bradului.

Oare de ce pusese întrebarea asta? Toată lumea râsese de el. Categorie acum nu era momentul să o invite la film. Grațioasa avea să-l refuze, la fel ca în alte dăți. Trebuia să o împace. Nu putea concepe viața fără ea. Trebuia să mai aștepte. Avea să o invite după ce se mutau în căsuțele lor.

LIBRIS

We know
books

Capitolul 2

*În care Pofticiosul rămâne fără saltele și face cunoștință
cu Bruno, câinele paznicului*

Ca și în anii trecuți, Pofticiosul fusese cazat în clădirea Poștei, o casă impunătoare, din biscuiți, cu ferestre de ciocolată, în care se simțea ca acasă. Cum Poșta fusese amplasată în vârful dealului, Pofticiosul își făcuse obiceiul ca, în fiecare noapte, după ce paznicul încuia toate ușile și își făcea ultimul rond de noapte, să se uite cu multă plăcere pe geam la casa Grațioasei și la valea căptușită cu vată, în care luminile căsuțelor de turtă dulce clipeau somnoroase, secundate fiind de luminile din brad. Uneori, Bruno, câinele paznicului întârzia urmărind trenulețul, adulmecând, dus pe gânduri, până când vocea stăpânului său îl chema degrabă.

În ziua aceea, Pofticiosul se trezise mai devreme ca de obicei, și, auzind zornăitul cheilor paznicului, se întinse, încă somnoros și căzu din pat. Anul acesta dormea pe un sandviș pe care îl găsisese în biroul domnului Rotofei, chiar în ziua inaugurării. Secretara lui, doamna Guraliva, o femeie bondoacă și bine intenționată, care îl iubea în secret pe directorul ei, aducea întotdeauna sandvișuri, prăjituri și bomboane, de care acesta de abia se atingea. Pofticiosul căruse cu grijă sandvișul în dormitorul lui, încercându-l de mai multe ori, înainte de a se hotărî care dintre felii era mai moale, ca să o pună deasupra. Hotărâse să se învelească cu un șervețel